

Наближиха . . . И що да видятъ! Прѣдъ вратата на шатъра се изправила една рунтава мецана и се мъчи да улови съ прѣднитѣ си крака левча, за да не ѝ прѣчи, кога яде малката Жана. Но смѣткитѣ на мецана излѣзоха криви: Бащата, щомъ видѣ неканения гостъ, вдигна пушката и още съ първото грѣмване я повали на земята. Въ това врѣме отъ гората се зададе и единъ ловецъ. Той е прѣслѣдвалъ нѣколко дни на редъ тази мечка, но не можалъ да я намѣри на отворено мѣсто, за да я убие.

Когато мечката падна на земята мъртва, левчо се хвърли *яростно* отгорѣ ѝ, като че се мъчеше да я души. Ловецътъ помогна на Марселовия баща да одератъ кожата на мечката. Отъ кожата на мечката направиха мека постелка на Жана, а останалото оставиха за храна на гарванитѣ и орлитѣ.

Когато левчо влизаше въ стаята, кждѣто бѣше постлана кожата, още отъ далечъ вземеше да лае и да я дърпа за ушитѣ.

Жана никога не се отдѣляше отъ левча, защото ако не бѣше той, тя щеше да нахрани мечешкитѣ кости, месо и др. части на тѣлото ѝ.